

LIBIKÓKA

Ketten lépnek be az ajtón, leveszik a sapkájukat. András nézi hívatlan vendégeit. Bajusz, görnyedt hát, a másik fiatal, arca kipirosodott. Kék ruha, neonzöld mellény, a vasútról jöttek.

Sáros csizmák a padlón. András tegnap törölte fel, térdelt, vizes rongy, faltól falig. Régen a felesége dolga volt, de nem kéri rajta számon, amióta egész nap az ablakban áll, alig beszélnek. Nézi az iskolaudvart, a felhőket.

A bajszos közelebb lép, a sár szétkenődik a padlón. Szőrös keze a nyakán, vakarja a bőrt. Valósággal kidörzsöli. A sín mellett találtuk!

András bólint, a sín mellett találták. Ő is talál dolgokat a sín mellett. Jönnek a városból a nyolcórázók, elégük van, kidobálnak mindent. Sörösüveg, ragtapasz, övcsat. Szereti a síneket, minden hétvégén arra sétál, nézi a város bérházait, a gyár füstjét.

A fiatal is előrelép. Nem nyúltunk hozzá, a tévéből tudjuk, hogy nem szabad! András kiropantja a hátát. Roncsolt a test? A bajszos tekintete az íróasztalon. Talán fegyver is van a fiókban.

Az oldala meg volt szurkálva. András sóhajt. Ha megvolt, akkor megvolt. A hónapban kétszer riasztották, a részeg Trau bácsihoz és a pennys reklámtáblát graffitiző iskolásokhoz. Az öreggel rövid beszélgetés a konyhában ülve, a fiataloknak egy *nem szégyellitek magatokat*. Itt nem szoktak szurkálni. Várjanak meg kint! Bemegy a hálószobába.

Képek a falon. Horgászcsónak, kártyázó örök a toronyban. A felesége festette, régen festő akart lenni. Érettségi után több tanfolyamot is elvégzett, aztán máglyát rakott a hátsó kertben. Miatta ilyen? Megsértette valamivel?

A felesége egy hete nem megy be dolgozni. Hazajött a postáról, bevásárolt a piacon, megfőzött, az ablakhoz lépett. Azóta nem mozdul onnan. Az ágyba se fekszik be, a székben alszik az ablak előtt, András viszi neki az ételt. Egyszer behúzta a függönyt, amíg a felesége szuszogott, s mire este hazaért, a függöny már nem volt az ablakon. Mindent megpróbált. Hívta az orvost, de az csak legyintett, egészséges ez, mint a makk, áthívott két ismerőst a postáról, de azoknak a felesége még csak nem is válaszolt, végül térden állva könyörgött neki.

Esik a hó! András kinéz az ablakon, szemben az iskolaudvar. Fehér pelyhek az égből. Állnak és néznek. Negyven éve állnak egymás mellett.

Osztálytársak voltak, órán leveleztek, csengő után ketten az alagsorban bezárkóztak a mosdóba. Próbáltak mindketten leülni, végül állva maradtak. A nyelvüket nem merték használni.

Ki kell mennem a vasúthoz. A felesége szürcsöl, elmosolyodik. András követi a tekintetét. A szemközti játszótér piros hintája.

Követi a vasutasokat, az állomás nincs messze. A faluban semmi sincs messze. Odaérnek a sínekhez, az állomásfőnök sóhajtozva lép ki a fülkéből. Ott van! Felfelé mutat. Talán a lelkére gondolt. Már a mennyországban lenne?

Négy alak a hóban, megfontoltan haladnak. Feltűnik egy ötödik is, az már nem mozog, hason fekszik, zöld kabát, fekete sapka, oldalán sötét folt. A bajszos előrelép. Látja, ni! András látja. Lehajol, a hátához kap, nyögdecselve egyenesedik fel. A halór.

Négy tekintet a halór hátán. Mit csinál egy halór? Ki őrzi majd a halakat ezután? András előveszi a telefont, megnyitja a jegyzeteket. Szép sorjában! Az állomásfőnök a fejét vakarja. Ezek ketten találták, én nem tudok semmit. Azok ketten helyeselnek. Ott feküdt. Nem folytatódik a történet. Mikor? A bajszos a társára néz, egyszerre vonják meg a vállukat. Hat körül. Az állomásfőnök a fejét csóválja, ő hatkor még a disznót etette, megfagyott a zár, kalapáccsal kellett leverni a kilincset. Megint kereshet lakatost. András azon gondolkodik, hogy mit kérdezzen. Vár. Hogy mire, nem tudja. Nem kérdez semmit.

A Casablanca sörözőben a megszokott arcok. Ülnek, nézik Andrást. Tudják, tudnak mindent, az állomásfőnök kiírta a falu Facebook csoportjába, nyolc lájk, két komment. Hiszem, ha látom. Mind tudjuk, kik szurkálnak!

A kocsmáros sorsjegyet vesz elő a pult alól. Mi járatban, régen láttam itt. András megvonja a vállát. Megint a munka. Százast vesz elő a zsebéből, kapar. Szereti a sorsjegyet, régen mindig a feleségével együtt kapartak, jó lenne a házra, kéne egy sufni a kertbe. Na, meg a gyerek. A felesége lányt akart, ő fiút, a névválasztáson gyakran összekaptak, párszor ajtócsapkodás lett a vége.

Összegyűri a sorsjegyet. Mit tud a halórról? A kocsmáros kezébe veszi a rongyot, ráköp. Kérdezze meg a Tokodit, az tud mindent!

András megfordul, Tokodi őt nézi. Mi történt? Tokodi vigyorog. Itt ültem, láttam mindent. A halór Seregivel veszett össze a hétvégén, ki is mentek az udvarra, de csak kerülgették egymást. Gyáva népség! Int, András az asztalhoz lép. A halór feleségéről volt szó. Mindenki Andrást nézi. A két

dartsozó a sarokban, az ősz férfi az ablak alatt, a kocsmáros a pult mögül. Aztán egyszerre mozdulnak meg, a kocsmáros újabb poharat vesz a kezébe, a dartsozók kivesszik a nyilakat a táblából, az ősz férfi az asztalra dönti a fejét. Tokodi megveregeti András vállát. Meg fogja találni!

András a fákat nézi, kezében a kocsmárostól kapott bor. Az ajtóban szólt utána, adja át az asszonynak. Mennyi is lett? András legyintett, csak a hétvégén, de a kocsmáros töltött egy sört, koccintottak. Száz évig!

András pár éve meglepte a feleségét egy külföldi úttal, a másodosztályra szerzett jegyet. A felesége egy nappal az indulás előtt belázasodott, le kellett mondani az utat, a pénzt nem kapták vissza. András még sohasem járt külföldön, a megyét is ritkán hagyja el. De végtére külföldön sem lehet más, mint itt, csak még azt sem érti, mit beszélnek körülötte.

Meglátja Seregi házát, sárga vakolat, megdőlt kémény. Seregi a kocsmában egyszer azt mondta, medvéket látott az erdőben. Már a kocsmában sem hisznek Sereginek. Pár éve jött a városból, vállalkozó volt. A faluban is sok mindenre vállalkozik, járdaseprés, masszázs.

Jöjjön ki, ne nehezítsük meg egymás dolgát! Arcok az utcából. Lassan közelednek, vánszorognak a ház felé. Seregi behúzza a függönyt. Menjen a fenébe az egész faluval együtt! András széttárja a karját, nincs mit tenni, ez van, bent sem olyan rossz. Egyre több utcabéli, arcuk együttérző. A kurva anyátokat, elegendem van az egészből! Székhúzás hallatszik, András lenyomja a kilincset, az ajtó zárva. Egy mély hang a tömegeből: Rúgják be!

Andrást nézik. Mégis ő a rendőr. András nekifeszül, az ajtó nem enged. Ne így! Mintha hinne benne! András erőlködik, tompa fájdalom a gerinc mentén. Belöki az ajtót, megtorpan. Seregi a konyhaasztalon áll, a nyaka köré tekeri a kötelet. Legalább hagyjanak meghalni! Izgatott tekintetek. Ugyan! Ne csinálja már a fesztivált! Seregi lehunyja a szemét, ugrik. András látja, nincs rajta cipő. Azt beszélik a faluban, sosem hord, hogy a smaszerek keményre verték a talpát a börtönben, nem fázik meg soha. Seregi elterül a padlón. Talán a gerendára köthette volna! Megütötte magát? Seregi felpattan, kiszalad a házból.

András fut. Ő Seregi után, őutána az utcabeliek. Gyorsabban! Lőjön a levegőbe! András zihál, Seregi húzza a lábát, az utcabeliek lassan elmaradoznak. Ketten a sín mentén. Seregi a városra gondol, a 16:17-esre, András a feleségére.

Nem akarta, hogy rendőr legyen. Állásajánlatokat küldözgetett e-mailen, posta, Penny, még az iskolában is körbekérdezett, keresnek-e gondnokot. Közben a hadnagy egyre gyakrabban hívogatta Andrást a jól sikerült

kártyaparti után. Nem leszünk milliomosok, de a jelvény után gyakran megfordulnak itt a faluban! Elmondta a feleségének a döntését, az csak vállat vont. Te életed. Este rányitott Andrásra a fürdőszobában. Beült mellé a kádba, a fülét harapdálta, mielőtt András csúcsra jutott volna, szó nélkül otthagya. András hajszárítás közben vette észre, vér folyik a füléből.

Gerince mintha a koponyájába csúszna, a térdére támaszkodik. Kialtani akar, de csak liheg. Nézi az egyre távolodó Seregit.

A hadnagy beleiszik a vodkába. Megteheti, hogy iszik András jelentése közben. Ki szólna rá? Tessék már rendesen figyelni! A hadnagy a legnagyobb tekintélyű ember a faluban, hátradől, rugózik a széken. Lesz egy új munkatársunk, a szomszéd faluból jön, a jövő héten kezd. A hadnagy újratölt a vodkából, András az üvegben koccanó jégdarabkákat bámulja.

Bólint. Megszokta, hogy bólint. Mindenre bólint. Feleségre, hadnagyra, néha még magában is. Ha előveszi a keresztretjvényt, vagy amikor megnyitja a zuhanyt. Többet nem kell terepre menned, inkább magam mellé veszlek irodára, úgyszintsem sok a nyugdíjig. András a szobában marad. Hátha kap egy felülíró mondatot, inkább mégsem, minden marad a régiben. Nem kap semmit. A hátad egyébként hogy van? András a csípője mögé teszi a kezét.

Nem ment el vele orvoshoz, tartja a fogadalmát. Régen járt eleget, az orvos elküldte a városba, labor, terápia, a feleségét is megvizsgálták, de neki semmi baja nem volt. A felesége nem adta fel, rávette, menjen máshova. András ment is, mindig ahová mondták, felhívta azt, akit fel kellett hívni, bement az ajtón, amire rámutattak. De csak szánakozó tekinteteket és pár vállveregetést kapott. Beszéltek valamit a lehetséges megoldásokról, fogadjanak örökbe, de András hallani sem akart róla. Amikor jelentkezett a hátfájdalom, már nem hívott fel senkit.

És Seregi? A hadnagy legyint. Az már nem a mi gondunk.

A felesége az ablakban, nem köszön vissza. Mered a sötétbe. Pár perce még világos volt, havazott, ott volt az iskola, a homokozó, a libikóka. Mellé áll, megérinti a vállát. A felesége elmosolyodik. Te is látod? András előredől, hunyorog. Vissza akar kérdezni, de nem szól semmit.